

Г Л А В А I

15-и ден на Луната, пълнолуние (март)

Време на изкушения и битки, на максимално разкриване.

Послание на 15-и лунен ден:

познайте силата си и ѝ позволете да се прояви.

Изтъчете от лунните лъчи платното на своята реалност.

Арис стоеше на върха на хълма, вглеждайки се напрегнато в пълния диск на оранжево-жълтата Луна. Протегна ръце с длани нагоре и започна бавно да повтаря обръщението към Луната.

О, господарке на нощното небе,
кралице на звездната нощ,
богиньо на вълшебството и любовта,
дай ми магическа сила и власт
да превръщам простите неща в постъпки,
постъпките в събития,
събитията в реалност.
Със светлината ти ще се изпълни моята душа,
Със силата ще се изпълни моето тяло!
Да бъде!

Трябваше да повтори думите девет пъти, за да изчисти цялата умора, натрупала се за месеца, да се освободи от негативната енергия и да изпълни тялото си с енергията на младостта.

След няколко минути тялото ѝ започна да вибрира, а очите ѝ да се затварят. Арис присви очи и видя как от Луната се проточиха жълти лъчи, свали дрехите си и потръпна. Началото

на март не беше топло... А ръцете ѝ вече теглеха лунните нишки и тъчеха лунните одежди, изпълвайки тялото ѝ с възторг и блясък. „Богиньо на Луната, върни обратно старостта и ми дари младост и красота“ - шепнесе тя, загръщайки се в невидимите нишки на вълшебните одежди.

Луната наблюдаваше тънката фигурка, която стоеше в центъра на острова, прострял се мощно наред Средиземно море. Високите кипариси, маслиновите горички, пясъчните плажове и тюркоазеното море създаваха прекрасен фон на белоснежния кръгъл храм на Луната, стаил се на склона на планинския проход. Луната беше почитана като едно от проявленията на богинята-майка, пред което се прекланяха на остров Крит. Всеки ден носеше определено послание, определена вибрация, която влияеше на различни сфери от живота. И в храма всеки ден се провеждаха ритуали за свързване с енергията на Луната, за синхронизиране с нея и за нейното засилване.

„Утре трябва да свърша много неща и да се явя пред владетеля в цялото си великолепие“ – помисли си Арис и се изненада от мислите си. Не подобаваше на главната жрица на храма на Луната да допуска глупави мечти за мъж. В живота ѝ беше имало много мъже. На младини, служейки в храма, тя ги посвещаваше. Беше имала съпруг, който веднъж ѝ каза, че би искал да се наслади и на други жени, а тя може да остане негова съпруга, но да не очаква вярност. Арис можеше лесно да си върне неговата страст и любов, тъй като владееше тайни знания, но предпочете да се върне в храма и да стане главна жрица. Синовете ѝ вече бяха пораснали и не искаха толкова внимание и време като в детството. На трийсет и осем тя изглеждаше млада и изящна, с огромни като на пантера очи, с тънки китки и глезени и дълги, светли коси.

Никой не знаеше откъде се беше появило по тези земи русото момиче със светлосини очи, нежна бяла кожа и трапчинки на бузите. Тригодишното дете бе намерено в храма на Луната и жриците го приеха, обичаха го, учеха го и го

възпитаваха. Нареккоха я Арис. Като дете тя често гледаше Луната, молеше я да ѝ помогне да се изпълнят детските ѝ желания и тя винаги ѝ помагаше. И сега жрицата се загледа в Луната, спомняйки си пророчеството, че този март ѝ предстои да срещне мъжа на съдбата си.

- Нито е лошо, нито е добро – обясни ѝ пророчицата. – понякога мъжът идва за любов, друг път - за да премине уроците на живота. Едва като се огледаш назад, разбираш защо се е появил в съдбата ти.

На Арис ѝ се стори, че върху пълния лунен диск се появили две фигури, които вървяли една към друга.

- Какво ми става? – отпъди видението тя и тръсна коси, потръпвайки от внезапния вятър. – Трябва да приготвя всичко за ритуала.

На следващия ден щеше да пристигне владетелят от Кносос. Тя не знаеше нищо особено за него, беше чувала само, че Мадрук е наследил властта от баща си – племенен вожд, който някога подчинил по-слабите племена. Островът бе разделен на няколко държави, които обединяваха десетки родове и поселища около големите дворци, и се задушаваше от това, че управниците не можеха да се споразумеят помежду си. Най-мощните и големи дворцови държави бяха в Кносос, Фестос, Малия и Закрос². Във въздуха витаеше очакването да дойде човекът, който може да обедини всички, да създаде една държава и най-сетне да утвърди властта на Крит в Егейско море. Но в момента всички се бореа за влияние и за утвърждаване на своята власт.

Владетелят щеше да пристигне с младата си съпруга. Бяха минали три години, откакто бяха заедно, но тя все още не можеше да го дари с дете. След като опита всички средства, царското семейство реши да се обърне към храма на Луната, за да бъде изпълнен ритуал за плодородие.

² Кносос, Фестос, Малия и Закрос - едни от известните днес дворцови центрове на о-в Крит, издигани в продължение на 12 века от минойската цивилизация. Бел. прев.

Арис събра ръце в молитвен жест, поклони се на Луната и тръгна към храма.

Седемнадесетият ден на Луната беше идеален за увеличаване на силата на Земята. Това беше ден за разкриване на женската сила, ден, когато всичко е готово да поеме семето и да даде живот: жената, природата, почвата. Макар че ритуалът продължаваше само няколко часа, всички пристигаха за три дни. В шестнадесетия лунен ден се извършваха процеси за пречистване, почивка и съзерцание, в седемнадесетия се правеше ритуал за разкриване на източника на женската сила, а в осемнадесетия наблюдаваха знаците на света.

16-и ден на Луната (март)

*Време за поддържане на равновесието и състоянието
на хармония.*

*Послание на 16-и лунен ден:
надсмейте се над грешките си и останете спокойни
във всички ситуации*

Слънчевите лъчи погалиха лицето на Арис, тя отвори очи и се усмихна. Сърцето ѝ сладко подскочи от предчувствие-то за важната среща. „Но той няма да е сам – внезапно си помисли тя. – Ще бъде със съветника си, със слугите. О, колко нови лица и това е чудесно!” – ликуваше всичко в нея. Жрицата скочи от леглото като малко момиченце и се завъртя.

Във всички времена жените са се въртели около себе си, за да се зареждат с енергия, да се настройват към ритмите на Земята и да увеличават силата си. Женската енергия е като навита спирала и когато жената се върти, спиралата започва да се развива, създавайки около жената енергийна фуния, която привлича събития, възможности и хора.

Само час по-късно никой не би могъл да познае в жената, изискано облечена в сива копринена туника, общита с лунни

камъни, и с коси, вдигнати във висока прическа, палавата девойка, която се въртеше в радостно предчувствие.

Тя влезе в Храма, където всичко беше готово за приемането на важните гости. Огромната кръгла зала бе изписана с прекрасни небесносини и бледолилави фрески на лунните фази – новолуние, растяща Луна, пълнолуние и намаляваща Луна. В центъра на залата беше поставена кръгла олтарна маса от селенит в нежно бежов цвят с розови оттенъци. Върху нея имаше девет запалени свещи и лежах сешесте ритуални предмети – фигурка с триликата богиня на Луната, сребърни чаши с вода, соли и благовония, раковини и различни камъни: розов кварц за любов, виолетов аметист за хармония, лазурит за мъдрост, златисто-кафяво тигрово око за прозрение, опушен кварц за яснота. Имаше и един сребърен амулет, появил се по мистичен начин в Храма. Веднъж Арис бе влязла и го бе видяла на олтара. Нямахме никакво съмнение, че амулетът е свързан с Луната: кръглият, млечно-матов лунен камък със синкаво лъчене в центъра напомняше диска на пълната луна, а същевременно символизираше душата, рееща се между световите. Свързването на тези светове: света на земните изкушения и земния живот, света на духовните прозрения, на мистичното и тайното и света на божественото – беше отразено в четирите сребърни полумесеца, разположени горе, долу и от двете страни. Четирите фази на Луната - четири сребърни сърпа, четири етапа по пътя, по които минава душата, за да успее някога да се откъсне от земната суета и да се извиси обратно във Вселената.

Насред олтара имаше букет от бели лилии. В кутията за пожертвования вече лежах първите дарове. Арис седна в своето кресло, в източната част на залата.

Вратата се отвори широко и в първия момент жрицата забеляза само прямия поглед на тъмно сивите очи, които гледаха право в нея. В Арис проблесна мълния и я изгори. „Той е мъжът, когото чаках толкова дълго”. Още не разбираше

кой беше пред нея. Времето сякаш беше спряло и вниманието ѝ отбеляза всички детайли: едрия нос, чувствените устни и дългите черни къдрици, хванати с плътна, обшита със злато лента. Беше висок, но широките рамене и силните гъвкави крака създаваха идеални пропорции. Острият край на късата престилка, извезана със златни лилии върху пурпурната материя, приковаваше вниманието към бедрата му, карайки въображението неволно да рисува онова, което беше прикрито. Символът на царската власт – златна глава на бик – прикрепваше на едното рамо късото наметало от тънка бяла вълна, също такива златни фигурки украсяваха широкия, инкрустиран със скъпоценни камъни колан, опасващ тънката талия. „Скулпторите извайват фигурите на дискохвъргачи, използвайки за модел такива тела” – помисли си Арес, обхващайки с поглед хармоничното слабо и мускулесто тяло, което заради изобилието от злато излъчваше сияние.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност... Стресна се, дойде на себе си и огледа всички. Видя жената на владетеля - стройна и леко ъгловата, подобна на момиче с едва развити гърди, почти скрити от тежката огърлица от аметист и ахат. Многослойните поли от скъпи материци, също обшити с полу-скъпоценни камъни, подчертаваха принадлежността ѝ към големците. Съпругата на владетеля гледаше сериозно с жълто-кафявите си, с цвят на есенни листа очи, нервно подръпвайки къдрица от кестенявите коси, сплетени с перли и вдигнати в сложна прическа.

Невисок сивокос мъж, слаб и жилест, с добри кафяви очи, обрамчени от дълги черни ресници, с привично движение постави дясната си върха върху инкрустираната ножница на кинжала на кожения колан, наблюдавайки изучаващо Арис.

До него стоеше предизвикателно ярка девойка, прислужница или наложница, с разпилени по гърба черни къдрици, влажни червени устни, които тя хапеше, дързък поглед на маслиново черните очи и пищни, леко прикрити от прозрачната тъкан гърди, стегнати от прост корсет в бежов цвят, открояващ се на бронзовата кожа.